

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 26 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2015, declarat de avocatul Aurel Grosu, în numele inculpatului

Platon Viorel Ion, născut la 07 februarie 1979, originar și locuitor al s. Slobozia-Dușca, r-nul Criuleni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 20 decembrie 2014 – 26 ianuarie 2015,
în instanța de apel: 11 februarie – 23 aprilie 2015,
în instanța de recurs: 25 iunie – 30 septembrie 2015;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 26 ianuarie 2015, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, Platon Viorel a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 12 iunie 2014, ora 08:10, Platon Viorel, conducând autovehiculul de model „Mercedes Benz Sprinter”, n.î. CNE 445, pe itinerarul rutei nr. 103, având pasageri în vehicul, a stopat la stația din str. I. Gagarin 10, mun. Chișinău.

În cadrul debarcării pasagerilor, Platon Viorel, fără a se asigura de faptul că pasagerul Soloviov Nicolai a ieșit din vehicul și se află în siguranță, și fără a lua măsurile necesare de precauție pentru a evita accidentul în traficul rutier, a început deplasarea vehiculului, moment în care, pasagerul Soloviov Nicolai a căzut sub vehicul, fiindu-i cauzate multiple vătămări corporale, în rezultatul căruia a survenit decesul victimei.

În așa mod, Platon Viorel a încălcat prevederile pct. 80 alin. (1) lit. c), d) al Regulamentului Circulației Rutiere, potrivit căruia - „Conducătorul vehiculului de rută este obligat să închidă ușile numai după ce pasagerii au coborât ori au urcat, cât și să repună în mișcare vehiculul din stație după ce a luat măsurile necesare de precauție pentru a evita accidentul în traficul rutier”.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 152/1172 D din 10.10.2014, lui Soloviov Nicolai i-au fost cauzate vătămări corporale grave sub formă de traumă închisă a toracelui, echimoze pe hemitoracele stâng, fracture costale multiple pe stânga cu revărsate sanguine în țesuturile moi adiacente, cu lezarea pleurei parietale, fractură cominutivă a scapulei stângi, rupturi articulației acromio-claviculare pe stânga, rupturi ale pulmonului stâng, hemotorax pe stânga în volum de cca. 1200 ml. Leziunile corporale au fost produse intravital, prin mecanism de lovire, compresiune, extensiune cât și combinat, sunt caracteristice traversării cu roata (roțile) automobilului și sunt în legătură cauzală direct cu survenirea decesului și în comun se califică ca vătămări grave.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina în cele comise, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Succesorul părții vătămate, Soloviova Natalia, a confirmat că nu are careva pretenții de caracter material și moral față de inculpat, deoarece el a achitat suma prejudiciului material și moral în sumă de 8000 lei.

Dat fiind că probele administrate au confirmat integral vinovăția inculpatului, instanța a încadrat acțiunile lui în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul este caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale, a recunoscut vinovăția pe deplin, s-a căit sincer în cele întâmplate, are la întreținere 2 copii minori, este încadrat în câmpul muncii, a restituit prejudiciul material și moral în sumă de 8000 lei, concluzionând că corectarea lui poate avea loc fără privarea lui de libertate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, conform prevederilor art. 90 Cod penal, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3. Avocatul Aurel Grosu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Apelantul a indicat că inculpatul anterior nu au fost condamnat, a recunoscut vina pe deplin, a solicitat examinarea cauzei penale conform art. 364/1 Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, succesorul părții vătămate nu are pretenții, activează în câmpul muncii, este caracterizat pozitiv, munca de șofer fiind unica sursă de existență. Totodată apărarea a atenționat și asupra altor circumstanțe cum ar fi cele legate de situația familială a inculpatului, această stare de lucruri defavorizează mult familia inculpatului, el fiind întreținător al familiei cu 2 copii minori.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, prevede în ambele cazuri a pedepsei principale aplicarea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani.

În speță, nu sunt întrunite condițiile prevăzute la articolul 79 alin. (1) Cod penal, privind neaplicarea pedepsei complementare obligatorii în privința inculpatului.

Privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport este obligatorie în cazul dat, deoarece în cauză nu s-au constatat circumstanțele excepționale, astfel că nu există temei legal pentru a nu fi aplicată. Concluzia instanței de fond în partea dată este motivată.

5. Avocatul Aurel Grosu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a acestei decizii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri: „*în partea neaplicării pedepsei complementare inculpatului*”.

Recurentul a indicat decizia urmează a fi casată în partea aplicării pedepsei complementare, deoarece prin aceasta inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră, neluând în considerație totalitatea circumstanțelor care au fost menționate de către apărare.

Mai mul ca atât, deși inculpatul a recunoscut vina pe deplin, a reparat prejudiciul cauzat, fapta imputată nu i-a fost dovedită pe deplin.

Apărarea nu este de acord cu pedeapsa complementară, fiind prezente un șir de circumstanțe care au acordat posibilitatea stabilirii unei pedepse fără aplicarea acesteia, s-au în cel mai rău caz micșorării pedepsei complementare până la 1 an.

Inculpatul anterior nu au fost condamnat, a recunoscut vina pe deplin, a solicitat examinarea cauzei penale conform art. 364/1 Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, succesorul părții vătămate nu are pretenții, activează în câmpul muncii, este caracterizat pozitiv, munca de șofer fiind unica sursă de existență. Totodată apărarea a atenționat și asupra altor circumstanțe cum ar fi cele legate de situația familială a inculpatului, această stare de lucruri defavorizează mult familia inculpatului, el fiind întreținător al familiei cu 2 copii minori.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este bazat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 11) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri de drept pentru recursul ordinar – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă, există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, a intervenit decesul inculpatului, a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive din apel, în raport cu împrejurările invocate în decizia contestată, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, că persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă, că există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, că aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, că a intervenit decesul inculpatului, că a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege, fiind totalmente omisă argumentarea ilegalității hotărârii contestate în acest sens, cu specificarea unor concrete erori de drept în aspectul dat (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să

completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul apărării (*pct. 5 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, pedeapsa cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani fiind prevăzută în mod imperativ de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal (*pct. 2 și 4 din decizie*).

Mai mult, recursul este fondat pe dezacordul cu modul în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar

aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar vizat este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Aurel Grosu împotriva sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 26 ianuarie 2015 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2015, în privința inculpatului Platon Viorel Ion, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 octombrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco